

10

Sin lärning småningom med böljorna förlikar:
Att när, mot hafvets rymd, han lägger ut från strand,
Ej styret svika skall en oerfaren hand,
Och stormen slunga kring den ankarlösa slupen
Bland tusen dolda skär, och hvälfva den i djupen.

Det ljusnar mer och mer. Snart i en högre sfer
Den unga anden röjs af kunskapens begär.
Ur gruset småningom han lyfter fria vingen
Upp mot begreppens rymd — och massorna af tingen
Ta form och färg och lif, och ordnas till en verld —
Och solen träder fram och börjar dagens färd.
Det är ej denna sol, som öfver qvalda länder
Ur heta stjernans krets sin middagsvigge sänder,
Och torkar blommans dagg, och qväfver kraft och mod:
Att speglas i en dagg af tårar och af blod,
Och nödens enda kraft på otacksamma fårar,
Och plundrarns enda mod bland värnlösa och dårar . . .
Nej! sådan hon gick upp för verldens gyllue tid,
Gick, morgourodnande och leende och blid,
För en arkadisk dal, och, helsad af dess sånger,
Såg mödor utan qval, och glädje utan ånger.
Du, barndom! än en tår jag åt ditt minne ger,
Och hjertat suckar tyst: du kommer icke mer!
Du kommer icke mer, med blommorna i håren,
Och löjet på din läpp, och lekarne i spåren . . .
Men, skall *du* äfven fly en djupt förkastad bygd,
Du, oskuldssälla frid! och du, de spädas dygd,
Du, helga menlöshet i känslan och begären!
Skall du ock evigt fly från jordens landamären?
Dröj, goda engel! dröj, till mulna åldrars tröst!
Bevaka menskans rätt, beherrska hennes bröst!
Sjung, skaldmö! sjung ditt hopp! Till inga dogmer svuren,
Tag lärör i ditt bröst och toner af naturen: